

Arrest

nr. 185 362 van 12 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaten C. DESENFANS C. en A.-L. BROCORENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 mei 2016 en 13 oktober 2016.

1.3. Op 19 oktober 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 oktober 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische Irakees afkomstig uit Bagdad in Centraal-Irak. Uw vader is een Fayli Koerd en uw moeder is een Arabische vrouw afkomstig uit Bagdad. U spreekt enkel Arabisch. Na uw middelbare studies zou u zijn beginnen werken als verkoper in een supermarkt. Van 2010 tot 2013 zou u als boekhouder hebben gewerkt in een winkel die gespecialiseerd is in wisselstukken voor zware voertuigen. Van 2012 tot 2013 heeft u één jaar aan de universiteit van Rafidayn business gestudeerd, maar omwille van de te zware combinatie werken/studeren, heeft u uw studie stopgezet.

Op 23 juli 2014 werd uw oudste broer die als ambtenaar van het ministerie van olie werkte, vermoord. Ongeveer 5 à 6 dagen later zou u zijn lijk hebben teruggevonden in een nabijgelegen ziekenhuis. Einde augustus, meerbepaald na de rouwperiode zou u bij de collega's van uw broer zijn beginnen informeren naar de omstandigheden van de moord op uw broer. Men zou u drie keer hebben afgewimpeld aan de receptie van het ministerie waar uw broer werkte. Niemand wilde informatie geven en u had de indruk dat men bang was van u. Wel zou u van één collega van uw broer, een zekere H.(...) hebben vernomen dat uw broer wellicht om het leven was gebracht omdat hij was uitgekomen op een groot corruptieschandaal. Hij zou u hebben gewaarschuwd geen verder onderzoek te doen omdat u anders uw leven in gevaar zou brengen.

Eind september 2014 zouden een aantal leden van een militie bij u thuis zijn langsgekomen, op zoek naar u. U zou op dat ogenblik niet thuis zijn geweest. Men zou uw familie hebben gezegd dat u diende te stoppen met onderzoek te doen naar de moord op uw broer. U zou na dit bezoek onmiddellijk zijn opgebeld door één van uw jongere broers. Hij zou u gezegd hebben niet meer naar huis te komen. Vanaf dat moment zou u zijn ondergedoken, onder andere bij een vriend van u en bij een oom van u. Twee weken later zou men een tweede keer bij u thuis zijn binnengevallen.

Eind december 2014 zou u vanuit Bagdad legaal naar Turkije gereisd zijn. Vervolgens zou u vanuit Turkije verder illegaal gereisd zijn naar België, waar u op 25 augustus 2015 aankwam. U vroeg asiel aan op 26 augustus 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legde u kopies voor van volgende documenten: uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, de woonstkaart op naam van uw moeder, een voedselkaart, de overlijdensakte van uw broer, een werkbadge van uw broer, documenten in het kader van het werk van uw overleden broer en tenslotte een attest in verband met een stage die u volgde aan de Rafidayn universiteit.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, dit omwille van onderstaande redenen.

U legde in de loop van uw asielprocedure meerdere opvallende tegenstrijdige verklaringen af waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Een zeer opvallende tegenstrijdigheid betreft het aantal doden dat is gevallen bij de aanslag waarbij uw broer werd vermoord. Tijdens het gehoor van 2 mei 2016 verklaarde u een aantal keer dat naast uw broer nog één andere collega om het leven was gekomen. U voegde eraan toe dat de chauffeur de aanslag had overleefd en dat hij gewond was geraakt aan zijn arm (zie gehoorverslag CGVS 2 mei 2016, vragen 73, 156-160). Tijdens het gehoor van 13 oktober 2016 daarentegen verklaarde u dat er naast uw broer nog twee andere collega's om het leven waren gekomen en dat er nog één iemand gewond was geraakt. U werd ermee geconfronteerd dat u tijdens het vorige gehoor en ook tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken had verwezen naar slechts twee doden en één gewonde. U herhaalde gewoon uw eerdere verklaringen namelijk dat er in totaal drie doden waren gevallen. Vervolgens viel op dat u geen enkele informatie had over wie de gewonde precies was. U werd ermee geconfronteerd dat u tijdens het vorige gehoor had laten optekenen dat dit de chauffeur was. U bleef evenwel volhouden dat u geen enkele informatie had over deze man en dat u dus niet wist dat dit al dan niet de chauffeur was (zie gehoorverslag CGVS 13 oktober 2016, vragen 41, 54-61).

Over de manier waarop u uw vermoorde broer diende te identificeren legde u eveneens opvallende incoherente verklaringen af. Tijdens het gehoor van 3 mei 2016 verklaarde u samen met uw jongste

broer S.(...) naar het forensisch instituut te zijn geweest van medina al top. Jullie zouden hier een aantal foto's te zien hebben gekregen. Toen jullie vaststelden dat jullie vermoorde broer hier niet bij was, zouden jullie naar de frigo's gebracht zijn waar de lijken werden bewaard. Hier zouden jullie het lichaam van jullie broer hebben aangetroffen. U liet uitdrukkelijk optekenen dat het gezicht van uw vermoorde broer zeer gaaf was en dat hij dan ook direct herkend werd door jullie (zie gehoorverslag CGVS 2 mei 2016, vragen 89-98). Tijdens het gehoor van 13 oktober 2016 verklaarde u iets heel anders. Vooreerst verklaarde u dat men in het forensisch instituut een foto liet zien van uw broer waardoor u meteen kon afleiden dat het lichaam van uw broer zich in het instituut bevond. U werd ermee geconfronteerd dat u tijdens het vorige gehoor had laten optekenen dat uw broer niet bij de u getoonde foto's was. U antwoordde hierop dat men u eerst een foto van uw broer had laten zien en dat u hierna in de frigo het lichaam van uw broer nog eens te zien kreeg. Vervolgens verklaarde u dat uw broer er helemaal anders uitzag dan normaal. U werd erop gewezen dat u tijdens het vorige gehoor had verklaard dat er aan het gezicht van uw overleden broer niets abnormaals te zien was. U ontkende echter uitdrukkelijk dit de vorige keer te hebben gezegd. Tenslotte liet u nog optekenen dat u samen met een vriend, een zekere A.(...) naar het ziekenhuis was gegaan. U werd ermee geconfronteerd dat u tijdens het vorige gehoor had verklaard dat u samen met uw jongste broer S.(...) het lichaam van uw vermoorde broer had gevonden in het forensisch instituut. U ontkende dit te hebben gezegd. U voegde eraan toe dat de tolk tijdens het vorige gehoor wellicht vertaalfouten had gemaakt. Dit laatste argument is weinig aannemelijk, temeer daar u bij aanvang van het gehoor nog uitdrukkelijk heeft laten optekenen dat er zich geen enkel communicatieprobleem had voorgedaan met de tolk tijdens het vorige gehoor (zie gehoorverslag CGVS 13 oktober 2016, inleiding).

Verder verklaarde u tijdens het gehoor van 2 mei 2016 dat leden van een militie twee keer bij u thuis zijn langs gekomen, op zoek naar u. U kon deze twee keer vrij precies in de tijd situeren. U lichtte toe dat de eerste keer ergens einde september 2014 plaatsvond (zie gehoorverslag CGVs 2 mei 2016, vraag 136) en de tweede keer ongeveer twee weken hierna (zie gehoorverslag CGVS 2 mei 2016, vraag 146). Tijdens het gehoor op 13 oktober 2016 wist u niet meer precies wanneer deze twee bezoeken plaatsvonden. U kwam niet verder dan dat ze in de periode tussen augustus 2014 en december 2014 plaatsvonden. U werd ermee geconfronteerd dat u tijdens het vorige gehoor op het CGVS deze twee bezoeken wel precies kon situeren in de tijd. U antwoordde hierop dat het intussen al bijna twee jaar geleden was en dat u het zich daarom niet meer goed kon herinneren (zie gehoorverslag CGVS 13 oktober 2016, vragen 13-18). Deze uitleg kan helemaal niet overtuigen, aangezien er op het moment van het vorige gehoor ook bijna twee jaar was verstreken sinds de feiten zich hadden voorgedaan. Toen kon u zich nochtans alles perfect herinneren.

In ditzelfde verband valt op hoe u tegenstrijdige verklaringen aflegde over wie precies van uw familie aanwezig was op het moment van de twee bezoeken. Tijdens het gehoor van 2 mei 2016 haalde u aan dat uw moeder en uw jongste broer S.(...) aanwezig waren tijdens het eerste bezoek en dat uw moeder en uw beide broers aanwezig waren tijdens het tweede bezoek (zie gehoorverslag CGVS 2 mei 2016, vragen 137 en 148). Tijdens het gehoor van 13 oktober 2016 daarentegen verklaarde u dat tijdens het eerste bezoek van de militieleden uw beide broers en uw moeder aanwezig waren en dat tijdens het tweede bezoek uw moeder en slechts één van uw twee broers aanwezig was (zie gehoorverslag CGVS 13 oktober 2016, vragen 22, 50 en 51). U werd met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd. U verklaarde dat u het zich niet allemaal goed kon herinneren. U voegde er later nog aan toe dat u tijdens beide bezoeken niet aanwezig was in jullie huis en dat het toch ook logisch is dat u niet in detail gaat vragen wie wanneer precies aanwezig was (zie gehoorverslag CGVS 13 oktober 2016, vragen 32 en 52). Deze uitleg van u neemt niet weg dat u flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in dit verband.

Ook over de vraag door wie u bent opgebeld na het eerste bezoek van de militieleden legde u tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het gehoor van 2 mei 2016 kan uit uw opeenvolgende verklaringen logischerwijze worden afgeleid dat u was opgebeld door uw jongste broer S.(...) (zie gehoorverslag CGVS 2 mei 2016, vragen 136-38), terwijl u tijdens het gehoor van 13 oktober 2016 uitdrukkelijk verklaarde dat u was opgebeld door uw broer H.(...). U werd opnieuw geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen. U antwoordde deze keer dat u niet meer zeker wist wie van uw broers wanneer aanwezig was, maar u wist wel zeker dat u door uw broer H.(...) was opgebeld. U voegde er opnieuw aan toe dat de tolk tijdens het vorige gehoor wellicht vertaalfouten had gemaakt (zie gehoorverslag CGVS 13 oktober 2016, vragen 27-33). Zoals eerder opgeworpen, is dit argument weinig aannemelijk, temeer daar u bij aanvang van het gehoor nog uitdrukkelijk heeft laten optekenen dat er zich geen enkel communicatieprobleem had voorgedaan met de tolk tijdens het vorige gehoor (zie gehoorverslag CGVS 13 oktober 2016, inleiding).

Op de vraag of de militieleden die bij u thuis waren langs gekomen al dan niet in uniform waren, antwoordde u tijdens het gehoor van 2 mei 2016 dat uw broer u liet weten dat ze in burger waren (zie gehoorverslag CGVS 2 mei 2016, vraag 143), terwijl u tijdens het gehoor van 13 oktober verklaarde dat u dit niet wist aangezien u niet aanwezig was. U werd ermee geconfronteerd dat u tijdens het vorige gehoor wel een duidelijk antwoord kon geven op deze vraag. U antwoordde nu dat militieleden altijd in burger komen (zie gehoorverslag CGVS 13 oktober 2016, vraag 27 en 38). U insinueerde dat dit tot uw parate kennis behoorde en niet dat u dit van uw broer had vernomen. Nochtans had u tijdens het vorige gehoor uitdrukkelijk gezegd dat u deze informatie wel degelijk van uw broer had vernomen.

Ook op de vraag of u na het eerste bezoek bij u thuis door de militieleden nog ooit naar huis bent geweest, legde u flagrant tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het gehoor van 2 mei 2016 verklaarde u dat u nog één of twee keer naar huis bent gegaan om kleren en materiaal af te halen (zie gehoorverslag CGVS 2 mei 2016, vraag 144), terwijl u tijdens het gehoor van 13 oktober 2016 verklaarde nooit meer naar huis te zijn geweest. U werd andermaal geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen. U herhaalde gewoon uw verklaringen namelijk dat u nooit meer bent teruggekeerd naar huis (zie gehoorverslag CGVS 13 oktober 2016, vraag 48).

Tenslotte legde u nog een opvallende tegenstrijdige verklaring af over de vraag of u al dan niet voorbij de receptie bent geraakt in het gebouw waar uw vermoorde broer heeft gewerkt, toen uzelf op onderzoek ging. Tijdens het gehoor van 2 mei 2016 verklaarde u zich drie keer te hebben aangemeld, drie keer te hebben gevraagd om om het even wie te mogen spreken, maar dat u drie keer werd afgewimpeld (zie gehoorverslag CGVS 2 mei 2016, vragen 133-135), terwijl u tijdens het gehoor van 13 oktober 2016 verklaarde wel degelijk voorbij de receptie te zijn geraakt. U zou op een gegeven moment naar binnen gegaan zijn waar u door de collega's van uw broer werd gecondoleerd. Toen u dan zou hebben gevraagd waarom uw broer was vermoord, zou niemand u iets hebben gezegd. U werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen van het vorige gehoor. Voor de derde maal verwees u naar de tolk tijdens het vorige gehoor, als zou hij mogelijkwijze vertaalfouten hebben gemaakt (zie gehoorverslag CGVS 13 oktober 2016, vragen 85-87). Dit argument wordt evenwel niet aanvaard, zoals hierboven reeds twee keer werd beargumenteerd.

Omwille van bovenstaande vaststellingen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht. Ter volledigheid kan er nog worden gewezen op het feit dat u of uw familieleden na de val van het regime van Saddam Hussein nooit problemen hebben gekend omdat jullie van etnische origine oorspronkelijk Fayi Koerden zijn. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn.

Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te

besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse burgers zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven

blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In verband met de door u voorgelegde documenten dient te worden opgemerkt dat deze alle kopies betreffen. Kopies laten niet toe de authenticiteit van de originelen na te gaan. Dergelijke documenten kunnen enkel weerhouden worden in het geval van geloofwaardige verklaringen wat echter in casu niet het geval is. De door u voorgelegde documenten zijn dan ook niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Bovendien tonen ze op geen enkele wijze aan dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert vooreerst aan dat hij vervolgd wordt door militieleden omwille van religieuze en/of politieke redenen en bovendien geen beroep kan doen op zijn overheidsdiensten, zodat er in zijn hoofde nood is aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Hij benadrukt dat er voldoende objectieve elementen voorhanden zijn om zijn vrees aannemelijk te maken en, indien nodig, door beroep te doen op het principe van het voordeel van de twijfel. Voorts benadrukt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet afdoende motiveert waarom artikel 48/7 van de vreemdelingenwet geen doorgang zou kennen en dat niet werd aangetoond dat verzoeker

geen risico loopt het slachtoffer te zijn van bedreigingen, misbruiken en vervolging zoals bedoeld in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

Met het oog op de subsidiaire beschermingsstatus betwist verzoeker, na een theoretische uiteenzetting van de relevante wetsbepalingen, het besluit van het Commissariaat-generaal dienaangaande. Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) van de vreemdelingenwet voert verzoeker aan dat de grieven van de commissaris-generaal onvoldoende en niet draagkrachtig zijn en er wel degelijk een risico bestaat op ernstige schade in hoofde van verzoeker, onder meer op onmenselijke en vernederende behandelingen die gelinkt zijn aan de aanwezigheid van de militie, gegevens die – naar mening van verzoeker – steun vinden in het administratief dossier.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betwist verzoeker het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker ontleedt de verschillende aspecten van de bestreden beslissing en stelt vast dat de commissaris-generaal erkent dat er in Bagdad sprake is van een intern gewapend conflict, wel betwist de commissaris-generaal de mate van willekeurig geweld. Verzoeker is echter van mening dat de situatie van willekeurig geweld in Bagdad wel degelijk de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt en onderneemt een poging om deze stelling, aan de hand van verschillende parameters afgeleid uit (de rechtspraak met betrekking tot) artikel 3 EVRM en toegepast op de criteria gehanteerd door het Commissariaat-generaal, te onderbouwen. Zo is verzoeker van oordeel dat het duidelijk is dat de partijen, betrokken in het conflict, gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken *“die van aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers”*, zoals onder meer blijkt uit de COI Focus Bagdad van 23 juni 2016. Verzoeker citeert ten dien einde eveneens uit een aantal recente persartikelen die het hoge aantal (recente) terreuraanslagen, evenals het hoge dodental optekenen. Voorts is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal geenszins de intensiteit van de aanslagen betwist, zoals tevens blijkt uit het artikel *“Musings on Iraq”*. Verzoeker laakt evenwel dat de COI Focus Bagdad van 23 juni 2016 onder de titel *“zware aanslagen in Bagdad”* geen verduidelijking geeft over de definitie en slechts melding maakt van het minimaal aantal slachtoffers; een cijfer dat overigens veel lager ligt dan dit in het artikel *“Musings on Iraq”*. Verzoeker stelt dat er in 2015 gemiddeld 10 burgers per dag overleden zijn in Bagdad, verwijst hiervoor naar *“Iraq Body Count”* en is van oordeel dat: *“Als we verwijzen naar de recente aanslagen in Parijs op 13.11.2015 en Brussel op 22.03.2016 en de omvang dat dergelijke drama's nemen in de hele westerse wereld, mag men de dagelijkse aanslagen in Bagdad niet minimaliseren.”* Verzoeker meent dat er duidelijk sprake is van willekeurig geweld waarvan alle burgers het slachtoffer kunnen zijn en steunt hiervoor onder meer op een citaat van minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders, de reisadviezen van respectievelijk Canada, Verenigd Koninkrijk en België en de opmerking van Hans Christof Graf von Sponeck waarin hij aangeeft dat er geen vooruitgang zichtbaar lijkt op het terrein.

Waar in de bestreden beslissing nog overwogen wordt dat er een significante daling van het geweld in Bagdad is waar te nemen, stelt verzoeker vast: **“(…) is de situatie in Bagdad werkelijk niet veranderd tussen augustus 2015, wanneer de subsidiaire bescherming werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad, en eind oktober 2015/april 2016/september 2016, wanneer de subsidiaire bescherming niet meer werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad.”** Verzoeker voert voorts aan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing cruciale elementen uit de COI buiten beschouwing laat. Verzoeker uit verdere kritiek op COI Focus Bagdad van 23 juni 2016 waar hij betoogt dat de informatie verzameld door het Commissariaat-generaal niet beantwoordt aan de verplichting van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, meer bepaald betwist verzoeker het gebruik van anonieme bronnen in de COI. Verder laakt verzoeker het gebrek aan actualisering van de informatie en het gebrek aan volledigheid en verkorte weergave van de werkelijkheid. Verzoeker vervolgt zijn uiteenzetting met verwijzingen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de Raad besloot tot respectievelijk de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 12 mei 2015) of de vernietiging van de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming (RvV 12 april 2016, nr. 165 615 en nr. 165 616). Verzoeker citeert uit een aantal recente rapporten en (internationale) artikelen om zijn stelling verder kracht bij te zetten. Verzoeker concludeert voorts, na een uitgebreide documentering van de cijfers en recente gebeurtenissen in Bagdad (periode september 2016 - januari 2017), dat geen belangrijke daling van willekeurige doden van burgers in Bagdad vast te stellen is en dat: **“Al deze elementen wijzen**

erop dat de veiligheidssituatie in Bagdad rampzalig blijft, steeds erger wordt en dat er in werkelijkheid niets veranderd is in positieve zin Bagdad sinds de helft van het jaar 2013.

Verzoeker stelt zich derhalve de vraag waarom, in juni 2015, de CGVS van mening was dat Bagdad een vrij uitzonderlijke situatie kende en dus de subsidiaire bescherming aanbood en waarom de CGVS vandaag een andere mening heeft. Hij stelt zich vragen over de objectieve argumenten die een dergelijk verschil in behandeling uitleggen, aangezien zij niet op de vermindering van het aantal slachtoffers in Bagdad kunnen gebaseerd zijn.

Verzoeker is dus van mening dat een juiste en onpartijdige re-evaluatie, die alle vereiste elementen in overweging neemt, van deze veiligheidssituatie noodzakelijk is die zou leiden tot de vaststelling dat de subsidiaire bescherming toegekend moet worden aangezien de voorwaarden die aan deze toekenning in het jaar 2013 hebben voorgezeten, minder rampzalig zijn dan de huidige voorwaarden, en aangezien er geen enkele belangrijke daling sinds de herinvoering van de subsidiaire bescherming door de CGVS in december 2013 heeft plaatsgevonden."

Verzoeker vervolgt zijn uiteenzetting, stellende dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade dient onderzocht te worden rekening houdend met zijn profiel: *"Voorts herinneren we eraan dat verzoeker van soennitische religieuze oorsprong is, en dat deze vaak de slachtoffers van bedreigingen, mondeling geweld of mishandelingen zijn. (...)"* In de limitatieve lijst van incidenten in de maand juli 2016 onderstreept verzoeker nog: *"(...) op 3 juli 2016, kwamen 323 mensen om en raakten meer dan 200 mensen gewond in een zelfmoordaanslag gericht op een winkelstraat in een overwegend sjiiitische wijk (...)"*

Verzoeker wijst bovendien op het onvermogen van de Staat om de burgers te verdedigen en citeert ten dien einde uit Caritas, het verslag van CEDOCA van juni 2016 en Human Rights Watch. Voorts betoogt verzoeker dat talrijke Irakezen sinds maanden manifesteren tegen de corruptie van de regering en vragen dat een nieuwe regering wordt aangesteld. Deze gebeurtenissen geven, naar mening van verzoeker, blijk van het algemeen ongenoegen van de bevolking betreffende de overheid die omgekocht is en niet in staat is om de problemen in het land aan te pakken.

De bestreden beslissing stelt dat Bagdad zelf een groot aantal IDP's uit andere gebieden van het land opvangt om de veiligheid in de stad te beoordelen. Verzoeker stelt zich de vraag naar de relevantie van dit argument: *"het feit dat Bagdad mensen uit zones die nog erger getroffen worden, ontvangt, bewijst in geen enkel geval de afwezigheid van blind geweld in de hoofdstad. Het lijkt voorts logisch voor de verzoeker dat personen die niet noodzakelijkerwijs de veiligheidssituatie in de verschillende gebieden van hun land kennen, naar Bagdad willen trekken, dat uiteindelijk toch de hoofdstad van het land is."* en keurt af dat in het verslag van CEDOCA geenszins gewag wordt gemaakt van de omstandigheden in dewelke de IDP's vrijwillig zijn teruggekeerd.

Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat Bagdad een functionerende grootstad is en dat het openbare leven niet is stilgevallen, werpt verzoeker nog op dat het openbare leven in 2006 en 2007, 2014 en begin 2015 evenmin was gestopt, maar dat het Commissariaat-generaal in deze periode desalniettemin het algemeen beleid voerde waarbij personen afkomstig uit Bagdad die asiel aanvroegen wel in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij besluit dan ook dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Bagdad, Irak en hem minstens de subsidiaire bescherming toegekend moet worden.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van *"de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel"*, van de artikelen 3 en 13 EVRM en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker voert aan dat de motieven in de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig zijn en dat de commissaris-generaal zijn motieven ofwel steunt op te strenge en foutieve beoordelingen van de door verzoeker afgelegde verklaringen, ofwel op een subjectieve appreciatie van de door verzoeker afgelegde verklaringen.

Verzoeker onderneemt een poging om alle in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking zijn verklaringen te weerleggen en stelt als volgt: *"Sa., de oudste broer van verzoeker werd vermoord terwijl hij aan het werk was. Inderdaad, nadat Sa., samen met 2 collega's en een chauffeur, een controle zijn gaan maken bij een tankstation wegens het bezitten van bepaalde*

informatie, werd hun wagen aangevallen door militieleden. Iedereen kwam om het leven behoudens de chauffeur. Zijn arm werd verlamd maar overleefde de aanval.

Gedurende een paar dagen was het gezin van verzoeker op zoek naar S.. Uiteindelijk is verzoeker te weten gekomen, via het ziekenhuis Sheikh Omar, dat zijn broer waarschijnlijk bij de dienst lijkschouwing was. Verzoeker ging er met zijn kleine broer, S.. A. is een vriend van verzoeker en zijn broertje. Hij heeft hen met de auto naar de lijkschouwingsdienst gebracht en heeft daar gewacht, maar is niet buiten de wagens gegaan.

Hij was dus ter plaatste aanwezig maar niet binnen het forensisch instituut waar verzoeker enkel met S. was.

Betreffende de manier waarop verzoeker en S., Sa. hebben erkend bevestigd verzoeker zijn verklaringen: verschillende foto's werden aan S. en verzoeker getoond. Ze ekende Sa. en daarna zijn lijk gaan zien. Zijn hoofd was herkenbaar maar zijn lichaam was helemaal bebloed en vol kogelsporen.

Betreffende de datums op de welke de militieleden bij verzoekers thuis zijn langsgekomen erkent verzoeker een schatting te hebben gegeven. Hij plaats alles in de tijd per referentie met bepaalde evenementen, o.a. de datum van de dood van zijn broer Sa.. Ten gevolge is het voor hem uiterst moeilijk om een exacte datum te communiceren.

De twee interviews op het CGVS hebben plaatsgevonden met meer dan 5 maand onderbreking. Verzoeker wist niet meer of hij een exacte datum of niet had gegeven. Hij was zeer gestresseerd. Hij vreesde zich te vergissen en dat men hem tegenstrijdigheden zouden verwijten. Voor deze reden heeft verzoeker een bredere tijdsperiode gegeven bij het tweede interview.

Alhoewel zulk gedrag kritiek oplevert in hoofde van verweerder, is het menselijk begrijpelijk. De feiten dateren van meer dan 2 jaar geleden en zijn voor verzoeker uiterst traumatiserend: hij heeft Irak, zijn land, moeten vluchten omwille bedreigingen en vervolgingsfeiten nadat zijn grote broer vermoord is geweest voor redenen die aan verzoeker nooit werden uitgelegd. Inderdaad, het is voor verzoeker moeilijk zich precies en zonder twijfel bepaalde feiten te herinneren. Bovendien blijft een gehoor bij het CGVS voor ieder kandidaat vluchteling een zeer stresserend moment aangezien ze weten dat hun eigen leven beoordeeld zal worden door onbekende personen de welke een enorme appreciatiemarge en macht hebben op hun toekomstige leven.

Toen de militieleden voor het eerst thuis zijn gekomen om achter verzoeker te zoeken en hem te bedreigen waren zijn moeder en zijn twee broers aanwezig. Een maal de militieleden vertrokken werd verzoeker gecontacteerd door zijn jongere broer, H..

Verzoeker is uiterst verbaasd dat er in het gehoorverslag geschreven is dat hij door S. gecontacteerd werd. Inderdaad, dit is hoogst waarschijnlijk een vergissing die gedurende het eerste gehoor heeft plaatsgevonden. S. en H. waren aanwezig, aslook zijn moeder, de eerste keer dat de militieleden thuis kwamen, maar verzoeker werd door H. gecontacteerd. S. is zijn jongste broer met wie hij naar het forensisch instituut is geweest om zijn broer et te gaan erkennen.

Gedurende het tweede huisbezoek door de militie was enkel 1 van zijn broer aanwezig en zijn moeder. De Commissaris generaal beweerd vervolgens dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgeleverd betreffende de vraag of de militieleden in uniform gekleed waren. Verzoeker heeft uitdrukkelijk verklaard dat deze hoogstwaarschijnlijk in als gewone burgers aangekleed waren, wat zijn broer hem ook aan de telefoon gezegd had.

Het betreft hier geen tegenstrijdigheid, gewoon een algemene informatie dat verzoeker heeft meegedeeld, enerzijds omdat het feit dat de militieleden vaak als gewone burgers aangekleed zijn, algemeen bekend is en anderzijds omdat zijn broer hem dat ook had gezegd. Het betreft dezelfde eenduidige en correcte informatie, gewoon weg anders verklaard!

Verzoeker volhardt nooit meer thuis geweest te zijn na het huisbezoek door de militieleden van Asa'ib Ahl al-Haq. Verzoeker verklaarde wel dat hij nog zijn gezin 1 à 2 keer heeft kunnen zien omdat ze hem de nodige kledij en andere nodigheden gaven.

Het is dus een foutieve vertaling / overschrijving van verzoekers verklaringen op de welke de Commissaris generaal zich baseert om beweerde tegenstrijdige verklaringen aan verzoeker te verwijten.

Ten laatste wordt er in de bestreden beslissing gezegd dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd betreffende zijn pogingen om informatie te verkrijgen bij de Ministerie van Aardolie, quod non. Het herlezen van de verklaringen van verzoeker laat toe te begrijpen dat er een veel te strenge appreciatie is gebeurd van verzoekersverklaringen hieromtrent.

Inderdaad, zoals verzoeker heeft meegedeeld, is hij nooit verder dan het onthaal kunnen gaan. Hij is dus, figuurlijk, nooit binnen gegaan in die zin dat hij nooit tot binnen de kantoren, bij het departement waar zijn broer tewerkgesteld was is geraakt. Hij werd aan het onthaal tegengehouden. Echter, verzoeker was degelijk binnen het gebouw en werd waar hij een collega van zijn broer, Ha., hem is komen zien. Samen zijn ze dan naar buiten gegaan om verzoeker te kalmeren en met hem te spreken. Ha. heeft hem dan uitgelegd dat het onmogelijk was dat hij binnen het departement kwam om er met bepaalde personen, waaronder de directeur van Sa. te spreken en dat hij het heel verhaal beter vergat.

Er zijn in de verklaringen van verzoeker geen tegenstrijdigheden terug te vinden. Verzoeker geef toe over bepaalde feiten vager te zijn geweest, maar dit heeft te met de angst en de stress van het gehoor."

2.1.3. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de bestreden beslissing van 19 oktober 2016, de aanstelling van *pro deo* advocaat door het Bureau voor Juridische Bijstand te Brussel, het artikel "Irak 2015: A Catastrophic Normal" van 1 januari 2016, het artikel "Iraq Body Count. Documented civilian deaths from violence" van 2016, het artikel "La situation sécuritaire à Bagdad" van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2016, de persberichten "Meer dan 80 doden bij drie aanslagen in Bagdad" van De Redactie.be.be en "IS eist aanslagen in Bagdad op" van VTM Nieuws van 11 mei 2016, het artikel "Irak: au moins 94 morts dans trois attentas à Bagdad revendiqués par l'EI" van Le Monde.fr van 11 mei 2016, de persberichten van 17 mei 2016 "69 doden bij serie bomaanslagen in Bagdad" van De Redactie.be, "Irak: au moins 48 morts à Bagdad dans un nouveau carnage" van LaDepeche.fr en "Triple attentat meurtrier à Bagdad" van Le Monde.fr, het artikel "Irak: moins deux personnes tuées lors de manifestations à Bagdad" van Le Monde.fr van 20 mei 2016, het artikel "Iraqi: Baghdad Green Zone protests turn violent as security open fire" van EuroNews.com van 20 mei 2016, het artikel "Protesters Storm Office of Iraqi PM Abadi, At least 17 injured – Reports" van Sputniknews.com 20 mei 2016, het artikel "More than 20 killed in series of bombings in Baghdad, police says" van World News van 30 mei 2016, het artikel "Irak: 18 morts dans deux attentats près de Bagdad" van La Croix van 9 juni 2016, het artikel "Bagdad: plus de 200 morts dans un attentat revendiqué par l'EI" van Le Monde.fr van 3 juli 2016, het artikel "Loodzware balans na aanslag Bagdad: al meer dan 200 doden" van Het Laatste Nieuws van 3 juli 2016, het artikel "Zelfmoordaanslag in sjiitisch district Bagdad: acht doden" van de Volkskrant van 8 juli 2016, het artikel "Minstens veertien doden bij aanslag Bagdad" van de Volkskrant van 24 juli 2016, het artikel "Irak: attentat dans le centre de Bagdad revendiqué par l'EI" van Le Monde.fr van 6 september 2016, het artikel "Zeker elf doden bij bomaanslag in Bagdad" van de Volkskrant van 10 september 2016, het artikel "Irak: attentat à la bombe meurtrier à Bagdad" van Le Monde.fr van 9 september 2016, het artikel "Irak: au moins 40 morts dans un double attentat de Daesh à la voiture piégée à Bagdad" van 10 september 2016, het artikel "Baghdad bombings kill 8; ISIS claims suicide attack" van CNN van 25 september 2016, het artikel "Civilians killed in series of bomb blasts in Baghdad" van 27 september 2016, het artikel "Aanslag op rouwceremonie in Bagdad: tientallen doden" van de Volkskrant van 15 oktober 2016, het artikel "Iraq violence: Dozens dead in Bagdad suicide attack on Shia" van BBC News van 15 oktober 2016, het artikel "Over 50 killed, dozens wounded in 3 separate ISIS attacks in Iraq" van RT News van 15 oktober 2016, het artikel "Iraq: Wave of bomb attacks in Baghdad kill at least 17" van 30 oktober 2016 en het artikel "The Latest: Baghdad Bombings kill 14, Wounds 50", ABC News van 15 november 2016.

2.2.2. Op 6 maart 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgend nieuw element geworden: de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de

vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker licht evenmin toe op welke wijze hij de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht – naast het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel – zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is. Dezelfde vaststelling dringt zich op met betrekking tot artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zodat dit onderdeel van het middel evenmin ontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers asielrelaas nu hij hieromtrent meerdere opvallend tegenstrijdige verklaringen aflegde, (ii) verzoeker, noch zijn familie na de val van het regime van Saddam Hussein ooit problemen hebben gekend omdat zij van etnische origine oorspronkelijk Fayi Koerden zijn, (iii) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (iv) de voorgelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 oktober 2016 (CG nr. 1521865), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van

een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen vanwege militieleden nadat verzoeker een eigen onderzoek was gestart naar de dood van zijn oudste broer.

2.5.2. Zo merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst correct op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot het aantal doden dat gevallen is bij de aanslag waarbij zijn broer om het leven is gekomen en het opmerkelijk is dat verzoeker geen informatie kan verschaffen over wie de gewonde precies was, waar in de bestreden beslissing staat te lezen: *“Een zeer opvallende tegenstrijdigheid betreft het aantal doden dat is gevallen bij de aanslag waarbij uw broer werd vermoord. Tijdens het gehoor van 2 mei 2016 verklaarde u een aantal keer dat naast uw broer nog één andere collega om het leven was gekomen. U voegde eraan toe dat de chauffeur de aanslag had overleefd en dat hij gewond was geraakt aan zijn arm (zie gehoorverslag CGVS 2 mei 2016, vragen 73, 156-160). Tijdens het gehoor van 13 oktober 2016 daarentegen verklaarde u dat er naast uw broer nog twee andere collega's om het leven waren gekomen en dat er nog één iemand gewond was geraakt. U werd ermee geconfronteerd dat u tijdens het vorige gehoor en ook tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken had verwezen naar slechts twee doden en één gewonde. U herhaalde gewoon uw eerdere verklaringen namelijk dat er in totaal drie doden waren gevallen. Vervolgens viel op dat u geen enkele informatie had over wie de gewonde precies was. U werd ermee geconfronteerd dat u tijdens het vorige gehoor had laten optekenen dat dit de chauffeur was. U bleef evenwel volhouden dat u geen enkele informatie had over deze man en dat u dus niet wist dat dit al dan niet de chauffeur was (zie gehoorverslag CGVS 13 oktober 2016, vragen 41, 54-61).”* Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen ernstig verweer tegen deze overwegingen en herhaalt slechts dat er naast zijn broer Sa. nog twee van diens collega's om het leven kwamen en de chauffeur verlamd raakte aan zijn arm, maar de aanval overleefde. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te weerleggen. Immers, aangezien verzoeker voorhoudt dat hij verder onderzoek pleegde naar de omstandigheden waarin zijn broer om het leven kwam kan redelijkerwijs aangenomen worden dat hij wel precies op de hoogte is van de andere slachtoffers onder de werknemers die samen met zijn broer om het leven kwamen. Verzoeker slaagt er dan ook geenszins in het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel dat verzoeker zeer uiteenlopende verklaringen aflegt over de manier waarop hij zijn broer Sa. heeft geïdentificeerd en wie er daarbij precies aanwezig was. Zo wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat hij samen met zijn jongste broer S. naar het forensisch instituut ging voor de identificatie van hun broer. Dat hiertoe foto's werden getoond, maar verzoekers broer Sa. hierop niet geïdentificeerd kon worden en verzoeker daarom samen met zijn jongste broer S. naar de frigo's werd gebracht waar zij vrijwel onmiddellijk het gezicht van hun broer – dat zeer gaaf was – herkenden, daar waar verzoeker tijdens zijn tweede gehoor uiteenzet dat hij samen met zijn vriend, A., naar het forensisch instituut ging en bovendien verklaart dat hij zijn broer onmiddellijk op foto herkende en het lichaam van zijn broer – na het te zien te hebben gekregen in de frigo's – er helemaal anders uitzag dan normaal. (gehoor 2 mei 2016 vraag 94: *“Heeft u hem alleen gevonden? Nee samen met mijn jongste broer.”* Vraag 95, 96, 98: *“We hebben hem gewoon moeten identificeren er was niets van zijn gezicht van kogels in zijn lichaam waren er veel kogels. (...) Ze hebben eerst foto's getoond maar hij zat er niet tussen en dan hebben ze gezegd er zijn ook mensen van geen idkaart is en dan hebben ze de lichamen ervan getoond. (...) Het gezicht was niets aan te zien, we hebben hem direct herkend zijn lichaam had veel kogels.”*) (gehoor 12 oktober 2016 vraag 69: *“Was u daar alleen van uw familie om uw broer te identificeren? Ik was samen met een vriend”* vraag 70: *(...) “A., we waren alle drie ik en mijn drie broers op zoek naar mijn broer maar we waren niet samen elk ging ergens anders gaan zoeken.”*).

In het verzoekschrift voert verzoeker thans aan dat hij wel degelijk met zijn broer S. overging tot de identificatie van zijn broer en dat A., een vriend van hen beide, hen slechts met de auto tot het forensisch instituut bracht en buiten wachtte. Dergelijke *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen, vermag niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. Voorts geeft verzoeker aan dat hij samen met zijn jongste broer S. hun broer Sa. op basis van foto's konden identificeren en vervolgens naar de frigo's werden gebracht waar zij zijn gezicht onmiddellijk herkenden,

waarmee hij er evenwel opnieuw niet in slaagt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen uit te klaren.

Waar verzoeker in het onderhavig verzoekschrift aanvoert dat de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen met betrekking tot de datums waarop de militie bij hem thuis zijn langsgekomen voortvloeien uit het feit dat hij slechts een schatting heeft gegeven, hij bovendien tijdens het tweede gehoor bijzonder angstig was om zich te vergissen en hem diensgevolge tegenstrijdigheden verweten zouden worden en deze gebeurtenissen – die meer dan twee jaar geleden plaatsvonden – uiterst traumatiserend zijn, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. De Raad benadrukt dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, afdoende precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ongeacht het tijdsverloop en ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er echter niet in de door hem voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er, verzoekers blote beweringen dienaangaande buiten beschouwing gelaten, geen gegeven voorhanden dat stress, emoties of traumatische ervaringen verzoeker zouden verhinderd hebben doorheen de administratieve procedure afdoende coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt daarentegen dat verzoeker in staat was om zeer duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt overigens geen medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om de essentie van zijn asielmotieven op een duidelijke, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Waar verzoeker in het onderhavig verzoekschrift nog aanvoert dat hij alles in de tijd plaatst *“per referentie”* van bepaalde evenementen, zoals onder meer de dood van zijn broer Sa., mag het evenwel verbazen dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor nochtans wel in staat was om de bezoeken vrij precies in de tijd te situeren. Tot slot merkt de Raad op dat de data niet de enige tegenstrijdigheden betreffen, en zijn verklaringen over de gehele lijn geloofwaardigheid ontberen.

Ook wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot wie er precies aanwezig was in het huis op het ogenblik van de bezoeken van de militieleden en welk familielid vervolgens contact met hem opnam: *“In ditzelfde verband valt op hoe u tegenstrijdige verklaringen aflegde over wie precies van uw familie aanwezig was op het moment van de twee bezoeken. Tijdens het gehoor van 2 mei 2016 haalde u aan dat uw moeder en uw jongste broer S.(...) aanwezig waren tijdens het eerste bezoek en dat uw moeder en uw beide broers aanwezig waren tijdens het tweede bezoek (zie gehoorverslag CGVS 2 mei 2016, vragen 137 en 148). Tijdens het gehoor van 13 oktober 2016 daarentegen verklaarde u dat tijdens het eerste bezoek van de militieleden uw beide broers en uw moeder aanwezig waren en dat tijdens het tweede bezoek uw moeder en slechts één van uw twee broers aanwezig was (zie gehoorverslag CGVS 13 oktober 2016, vragen 22, 50 en 51). U werd met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd. U verklaarde dat u het zich niet allemaal goed kon herinneren. U voegde er later nog aan toe dat u tijdens beide bezoeken niet aanwezig was in jullie huis en dat het toch ook logisch is dat u niet in detail gaat vragen wie wanneer precies aanwezig was (zie gehoorverslag CGVS 13 oktober 2016, vragen 32 en 52). Deze uitleg van u neemt niet weg dat u flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in dit verband.*

Ook over de vraag door wie u bent opgebeld na het eerste bezoek van de militieleden legde u tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het gehoor van 2 mei 2016 kan uit uw opeenvolgende verklaringen logischerwijze worden afgeleid dat u was opgebeld door uw jongste broer Sa.(...) (zie gehoorverslag CGVS 2 mei 2016, vragen 136-38), terwijl u tijdens het gehoor van 13 oktober 2016 uitdrukkelijk verklaarde dat u was opgebeld door uw broer H.(...). U werd opnieuw geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen. U antwoordde deze keer dat u niet meer zeker wist wie van uw broers wanneer aanwezig was, maar u wist wel zeker dat u door uw broer H.(...) was opgebeld. U voegde er opnieuw aan toe dat de tolk tijdens het vorige gehoor wellicht vertaalfouten had gemaakt (zie gehoorverslag CGVS 13 oktober 2016, vragen 27-33). Zoals eerder opgeworpen, is dit argument weinig aannemelijk, temeer daar u bij aanvang van het gehoor nog uitdrukkelijk heeft laten optekenen dat er zich geen enkel communicatieprobleem had voorgedaan met de tolk tijdens het vorige gehoor (zie gehoorverslag CGVS 13 oktober 2016, inleiding).”

Waar verzoeker zijn verbazing uit ten opzichte van de in het eerst gehoorverslag opgetekende verklaringen en betoogt dat deze op een vergissing moeten berusten, slaagt hij er allerminst in te

overtuigen. Het eerste gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevat geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft ook tijdens of na het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Hij verklaarde overigens bij aanvang van het tweede gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de communicatie met de tolk goed verlopen was tijdens het eerste interview (administratief dossier, stuk 6, p. 2). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het eerste gehoorverslag geen correcte weergave zou zijn van het verloop van het verhoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om, na confrontatie met tegenstrijdigheden tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, louter hypothetische communicatieproblemen/misverstanden tijdens het eerste gehoor op te werpen. Het mag overigens verbazen dat verzoeker thans, na confrontatie met een negatieve beslissing, plots wél weer zeker weet wie er thuis aanwezig was op het ogenblik van de twee bezoeken van de militieleden. Verzoeker beperkt zich *in casu* evenwel tot het volharden van de door hem afgelegde verklaringen tijdens het tweede gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder evenwel een concreet verweer te voeren tegen voorgaande overwegingen en vaststellingen. De Raad benadrukt dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Ook kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel dat de twijfels met betrekking tot de asielaanvraag verder worden versterkt door verzoekers incoherente verklaringen met betrekking tot het al dan niet terugkeren naar huis na het eerste bezoek van de militieleden: *“Ook op de vraag of u na het eerste bezoek bij u thuis door de militieleden nog ooit naar huis bent geweest, legde u flagrant tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het gehoor van 2 mei 2016 verklaarde u dat u nog één of twee keer naar huis bent gegaan om kleren en materiaal af te halen (zie gehoorverslag CGVS2 mei 2016, vraag 144), terwijl u tijdens het gehoor van 13 oktober 2016 verklaarde nooit meer naar huis te zijn geweest. U werd andermaal geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen. U herhaalde gewoon uw verklaringen namelijk dat u nooit meer bent teruggekeerd naar huis (zie gehoorverslag CGVS 13 oktober 2016, vraag 48).”* In het verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande aan: *“Verzoeker volhardt nooit meer thuis geweest te zijn na het huisbezoek door de militieleden van Asai’ib Ahl al-Haq. Verzoeker verklaarde wel dat hij nog zijn gezin 1 à 2 keer heeft kunnen zien omdat ze hem de nodige kledij en andere nodigheden gaven. Het is dus een foutieve vertaling/overschrijving van verzoekers verklaringen op de welke de Commissaris generaal zich baseert om beweerde tegenstrijdige verklaringen aan verzoeker te verwijten.”*

Waar verzoeker deze in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid tracht te vergoelijken, stellende dat er foutieve vertalingen of overschrijvingen van zijn verklaringen gebeurden, slaagt hij er opnieuw niet in te overtuigen. Opnieuw onderstreept de Raad dat het niet ernstig is om, na confrontatie met tegenstrijdigheden tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, louter hypothetische communicatieproblemen/misverstanden tijdens het eerste gehoor op te werpen. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker namelijk niet op overtuigende wijze aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen/misverstanden tijdens de gehoren die het geheel van de in de bestreden strijdigheden, incoherenties en onlogische verklaringen zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothetheerd zou zijn. De Raad herhaalt dat het eerste gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele indicatie of aanwijzing bevat waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft ook tijdens of na het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf en verklaarde bij aanvang van het tweede gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de communicatie met de tolk goed verlopen was tijdens het eerste interview (administratief dossier, stuk 6, p. 2). Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat de door verzoeker opgeworpen vermeende vertaalproblemen/misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal oordeelt voorts op goede gronden dat verzoeker bovendien opvallend tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de vraag of hij al dan niet voorbij de receptie raakte van het gebouw waarin zijn vermoorde broer heeft gewerkt gedurende zijn onderzoek naar zijn broers dood, wat

verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, waar hij in de bestreden beslissing het volgende uiteenzet: *“Tenslotte legde u nog een opvallende tegenstrijdige verklaring af over de vraag of u al dan niet voorbij de receptie bent geraakt in het gebouw waar uw vermoorde broer heeft gewerkt, toen uzelf op onderzoek ging. Tijdens het gehoor van 2 mei 2016 verklaarde u zich drie keer te hebben aangemeld, drie keer te hebben gevraagd om om het even wie te mogen spreken, maar dat u drie keer werd afgewimpeld (zie gehoorverslag CGVS 2 mei 2016, vragen 133-135), terwijl u tijdens het gehoor van 13 oktober 2016 verklaarde wel degelijk voorbij de receptie te zijn geraakt. U zou op een gegeven moment naar binnen gegaan zijn waar u door de collega's van uw broer werd gecondoleerd. Toen u dan zou hebben gevraagd waarom uw broer was vermoord, zou niemand u iets hebben gezegd. U werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen van het vorige gehoor. Voor de derde maal verwees u naar de tolk tijdens het vorige gehoor, als zou hij mogelijkwijze vertaalfouten hebben gemaakt (zie gehoorverslag CGVS 13 oktober 2016, vragen 85-87). Dit argument wordt evenwel niet aanvaard, zoals hierboven reeds twee keer werd beargumenteerd.”*

Verzoeker betoogt in het onderhavig verzoekschrift als volgt dienaangaande: *“Ten laatste wordt er in de bestreden beslissing gezegd dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd betreffende zijn pogingen om informatie te verkrijgen bij de Ministerie van aardolie, quod non. Het herlezen van de verklaringen van verzoeker laat toe te begrijpen dat er een veel te strenge appreciatie is gebeurd van verzoekers verklaringen hieromtrent. Inderdaad, zoals verzoeker heeft meegedeeld, is hij nooit verder dan het onthaal kunnen gaan. Hij is dus, figuurlijk, nooit binnen gegaan in die zin dat hij nooit tot binnen de kantoren, bij het departement waar zijn broer tewerkgesteld was is geraakt. Hij werd aan het onthaal tegengehouden. Echter, verzoeker was degelijk binnen het gebouw en werd waar hij een collega van zijn broer, H., hem is komen zien. Samen zijn ze dan naar buiten gegaan om verzoeker te kalmeren en met hem te spreken. H. heeft hem dan uitgelegd dat het onmogelijk was dat hij binnen het departement kwam om er met bepaalde personen, waaronder de directeur van Sa. te spreken en dat hij het heel verhaal beter vergat.”* Dergelijke *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, vermag niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. Bij het nalezen van de verklaringen dienaangaande tijdens de verschillende gehoren, dient te worden vastgesteld dat de verklaringen niet voor interpretatie vatbaar zijn en wel degelijk tegenstrijdig zijn.

De commissaris-generaal merkt voorts correct op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de vraag of de militieleden al dan niet in uniform waren, waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: *“Op de vraag of de militieleden die bij u thuis waren langs gekomen al dan niet in uniform waren, antwoordde u tijdens het gehoor van 2 mei 2016 dat uw broer u liet weten dat ze in burger waren (zie gehoorverslag CGVS 2 mei 2016, vraag 143), terwijl u tijdens het gehoor van 13 oktober verklaarde dat u dit niet wist aangezien u niet aanwezig was. U werd ermee geconfronteerd dat u tijdens het vorige gehoor wel een duidelijk antwoord kon geven op deze vraag. U antwoordde nu dat militieleden altijd in burger komen (zie gehoorverslag CGVS 13 oktober 2016, vraag 27 en 38). U insinueerde dat dit tot uw parate kennis behoorde en niet dat u dit van uw broer had vernomen. Nochtans had u tijdens het vorige gehoor uitdrukkelijk gezegd dat u deze informatie wel degelijk van uw broer had vernomen.”* Verzoeker brengt tegen deze vaststelling van de commissaris-generaal nog in: *“De Commissaris generaal beweerd vervolgens dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgeleverd betreffende de vraag of de militieleden in uniform gekleed waren. Verzoeker heeft uitdrukkelijk verklaard dat deze hoogstwaarschijnlijk in als gewone burgers aangekleed waren, wat zijn broer hem ook aan de telefoon gezegd had. Het betreft hier geen tegenstrijdigheid, gewoon een algemene informatie dat verzoeker heeft meegedeeld, enerzijds omdat het feit dat de militieleden vaak als gewone burgers aangekleed zijn, algemeen bekend is en anderzijds omdat zijn broer hem dat ook had gezegd. Het betreft dezelfde eenduidige en correcte informatie, gewoon weg anders verklaard!”*

Het valt de Raad op dat verzoeker tijdens het tweede gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal eerst aangeeft niet te weten of de militieleden al dan niet in uniform waren verschenen aangezien hij niet aanwezig was in het huis en slechts na confrontatie met deze tegenstrijdigheid ten aanzien van zijn verklaringen gedurende het eerste gehoor uiteenzet dat militieleden altijd in burger komen en (administratief dossier, stuk 6, vragen 27 en 38).

Voorts valt het, naar oordeel van de Raad, niet te rijmen om enerzijds te betogen dat militieleden *“hoogstwaarschijnlijk in als gewone burgers aangekleed waren”* (eigen onderlijning) en anderzijds aan te geven dat zijn broer dit zo ook aan de telefoon had gezegd, waarbij verzoeker er dus op aanstuurt dat het een zeker gegeven is dat de militieleden als burger gekleed waren. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker er gezinszins in slaagt om de tegenstrijdigheden te herstellen.

2.5.3. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige in wezen niet verder komt dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden

verklaringen, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het uiten van blote beweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een geponde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.5.4. De Raad benadrukt te dezen nog dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven – allerm minst het geval is gebleken. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.5.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend worden weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad herhaalt dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker op generlei wijze aantoonst dat hij in Irak om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk werd/wordt gevisieerd met het oog op vervolging, is de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden *in casu* niet dienstig.

2.6.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen artikelen 2 en 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met de artikelen 2 en 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.6.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 1 tot en met 20), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 9) als de in het administratief dossier opgenomen (zie map 'Landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in

Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 65.511 ontheemde gezinnen (391.224 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 44.358 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit recente persartikels en rapporten, toegevoegd aan het verzoekschrift, het aanhalen van cijfermateriaal aangaande het aantal burgerslachtoffers in Bagdad en de argumentatie dat het niveau van willekeurig geweld in Bagdad bijzonder hoog is en van die aard is dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico betekent op levensbedreiging, dat het geweld arbitrair is, specifiek gericht op burgers, dat elke inwoner van de stad het risico loopt om het slachtoffer te worden van een aanslag en dat de situatie blijft escaleren toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Ten overvloede dient nog te worden opgemerkt dat verzoekers kritiek op de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus van 23 juni 2016, zijnde een gebrek aan actualisering van de informatie, een gebrek aan diversiteit van de bronnen, een gebrek aan volledigheid een verkorte weergave van de werkelijkheid allen niet gegrond kan worden geacht daar verzoeker met het betoog in het verzoekschrift geenszins aantoonde dat de erin vervatte informatie niet correct zou zijn, doch tevens niet langer relevant is aangezien voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad mede is gesteund op de op 6 maart 2017 aan de Raad overgemaakte update, zijnde de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 6 februari 2017. Ook de verwijzing naar de arresten nrs. 165 615 en 165 616 van de Raad van 12 april 2016 en naar arrest nr. 169 112 van de Raad van 6 juni 2016 is *in casu* niet dienstig daar in deze arresten werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval. Het was dan ook in het licht van het ontbreken van actuele informatie dat de Raad zich in voormelde arresten verder enkele bedenkingen maakte omtrent de pertinentie van een aantal overwegingen in de toen bestreden beslissingen. Waar verzoeker het Commissariaat-generaal verder verwijt dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is, benadrukt de Raad dat de motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen niet vereist dat het Commissariaat-generaal ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid(swijziging) moet weergeven. Het Commissariaat-generaal moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog verwijst naar de reisadviezen van Canada, Verenigd Koninkrijk en België, benadrukt de Raad dat een reisadvies slechts gericht is op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Iraakse nationaliteit bezitten, gezien een reisadvies niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift oproept om aandacht te hebben voor het feit dat hij *"van soennitische religieuze oorsprong is, en dat deze vaak de slachtoffers van bedreigingen, mondeling geweld of mishandeling zijn."*, merkt de Raad op dat dit argument geen betrekking heeft op verzoeker en derhalve niet dienstig kan worden aangevoerd, daar uit het administratief dossier blijkt dat hij van etnische origine Fayli Koerd is en verzoeker zelf verklaard heeft dat zijn problemen hier geenszins uit voortvloeien (administratief dossier, stuk 9, p. 3).

2.6.3. Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Voorts kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen aanvoert.

De Raad wijst erop dat alle referenties in de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 23 juni 2016 volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van voornoemde COI Focus achteraan het document, en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij *in casu* ook tracht te doen in voorliggend verzoekschrift. Verzoeker kan dan bezwaarlijk ernstig volhouden dat zijn rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd.

De Raad benadrukt te dezen nog dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat de verplichtingen vervat in voornoemd wetsartikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de *feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden* (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, BS 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het KB van 11 juli 2003, dat stelt: (...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Uit de rechtspraak van de Raad van State (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301) blijkt overigens duidelijk dat voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. Rekening houdend met voornoemd verslag aan de Koning, het advies van de Raad van State en de rechtspraak van dit rechtscollege, besluit de Raad dat de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 23 juni 2016, dat een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van voormeld KB valt zodat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van dit KB te dezen dan ook niet dienstig is.

2.8. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten correct beoordeelt als volgt: *"In verband met de door u voorgelegde documenten dient te worden opgemerkt dat deze alle kopies betreffen. Kopies laten niet toe de authenticiteit van de originelen na te gaan. Dergelijke documenten kunnen enkel weerhouden worden in het geval van geloofwaardige verklaringen wat echter in casu niet het geval is. De door u voorgelegde documenten zijn dan ook niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Bovendien tonen ze op geen enkele wijze aan dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."* Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de analyse van de neergelegde documenten gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS